ע"י ישראל לשמה. ובדיעבד כשר [ז] אף אם לא נעשו אלו המלאכות לשמה. ול"נ להחמיר בשרטוט אף דיעבד: כשירא שלא יחליפן נוי בשלו נוהגי' לסמן העורות במרצע שע"ש נקבים בה מהצד כעין אותיות [כג] וטוטבי' ע"ז אף שבכלל יכול הגוי להגית מקום המסומן על עור אחרת ולנקוב במרצע כאותן הנקבי' ויזייף הסימן. אמרי' דירא הגוי אולי עשה ישראל הסימן בעור במקום ידוע: אפי' עור המעובד לשם מזוזה לא יקח לתפילין ואפי' מעובד לתפלין [כג] פסול לס"ת [ח] דקדושת ס"ת חמורה מתפלין:

סעי'

נ"ל לשמה. וכן פשט המג"נ. וכאן כי הש"כ [שה"כ] בשם ססור דשרטוט א"ל לשמה. אולי לסוברים דנ"ל השרטוט בעם לשמה. כ"ש ש"ן הוא בסת"ם. שהרי כל השרטוט למדו בנם רק מלר לשון ספר [דמשמע כס"ת] והטור מסתמא ס"ל דא"ל שרטוט לשמה בשום מקום (בא"ם שם נר"ע הביא בשם תקון ישן ס"ג: וש"ם עכ"ל ואח"כ לשון וכ"כ א"ז הרא"ש וע' בסרין ס' כל הנם. נ"מ שאולי הוא רשימה בס"ם על ס"ם סטור וכ"כ ה"ז כ"י כ' סר"מ ס"ז למיין בסרין [ע"ש בר"ע וחרא"ז ש"ן שאמה] ואולי [חינה] עכ"ל דשם מיותר וסמ"כ חקון. הוא כח"י מא' מבני סרא"ש). וגולי תם שסב"א הס"כ לשון ספיד כנ"ל. אם זכר או ס"ם בש"ם א"ז סנ"ל. היה כוונתו להכריע נגד הס"ם הא"ש. ואנו אין לנו רק מה שנתפשט בעולם

כמ"ש כח"ס. וממילא כ"ש ש"ן סוא בסת"ם. ס' מקום לומר שמתוך הקלף למרת שנט יותר סכרסי מנסת"ם. מלך [סננס] בכך ליחוד בס"ס לפסול מסוסר סיחוך [ע"כ בנם סוא דבעי סמתוך לשמה] אך סרי לשון סחקח [סל סמ"כ

מקדיש מעט

לשמה כבתי׳. תגרים סוחכוסוסום כשנ נר"ק סק"נ דמשכב נו לשמה. ואינו מלמיד וכמשים נג"ם: [כג] וטוטבין ע"ז, וכ"כ סמנ"ם סי' ל"נ י"נ וסס"נ י"נ לנמוס נמרנע כאותיות: סיטו כשלא יסנם סבי נפליהן ל"ם סיסליף לסכביל. ע"כ. וסיים דא"נ כאותיות ע"ש נעי' סיסן כל דשו לסכיר שלא סוסלט סבילא, וע"ש ספ"נ סס י"נ לסקל נמסס סילוף לגי דעינוד לשמה דרבנן, ז"א. ס"ל ועב"ש סק"ו תם י"ל נסוסלט כסליאן סרי ניזוד כנזל כי ג"י א"ם מג"ד מרוקם וסבעיי נסוסלט סמטם: [כג] פסול לס"ם. פי' נ"ם ספ"ם דלא כסר"נ מסוספק נזם: סמכתב לומר אני מעבד זה לשם ס"ם סלין מוחום [עי' נ"ם סק"ם לייסנ ק' עס"נ ניישא אין נרירס]. וסי' די לומר שמעבד לשם קדושת ס"ם דסרי לשמה נם לסר"ע כמ"ם נ"י וד"ע וס"ם וענ"א סי' ל"נ. וי"ל שמשמו שמ"כ יאמר לאורידו ליקז משנו למר"ע כנכר"א א"ם סי' ע"נ ועמ"ם נכלל ב' נשם עמ"נ:

ולא סמכו על ע"ם הע"ז בא"ם דכיון סדרבנן כו' אר' כססט וס' ניאור מרדכי פי' פי' מתסו טום מ'. ולמה סזכיר בנ"ם גם לשם קריאין ותאו ל"ם לשמה. אע"כ ר"ל כדי סיוכלו ליטול מעט גם קלים. סיטו לסעם סכתנסי נג"ה דליכא נאפירתם סמא נריר' צריך שלא להזכיר קריאין. ונעס"נ מסיק לומר אני מעבד לשם ס"ם ואם אנסרך אקס מזה גם למר"ע א' לשול [ע' נ"ם]. וכ"כ נססר' ר"ם אינר ס"י כ': ונאומר אני מעבד ע"ד סזה שאקם לס"ת מעובד מעתה לס"ם ומה ססקם למר"ע מעובד מעתה לסר"ע. ים סמא נרירם. כמ"ם כססו' רע"א ונס"ם. ונסאומר מה סיסי' לאוי לס"ם אקם לס"ת כו'. י"ל כיון שאסשר לעבין לאכיר גם עמה ס"ז מאסור לאוי ליריעות ס"ם דעי לראיתא בעירובין ל"נ וכבר נא סכם כו' דספר רק ניגוי מילתא ואולי ערג הססיד סמרעפרי עליו הכמ"ם וגדולי הדור כן עמה ולא סייעות לסני סגדולים:

גדולי

לשמה אי ערפוריי' אי מדרבנן כ"כ נמז"ק ד"ל נמ"ז קלר וסוא א"ם סכדסם סטנ"א פלוגתי' דרע"י ותום' אי סלכה כמ"ק דמכשיר עבוד שלא לשמה וכסג זמו כדיעבד אבל לכהסלה פי' מורי ר' סמשה דלב"ע בבי עינוד לשמה אי מדאורייתא אי מדרבנן. ור"ל דאף לרמ"י דהלכה כמ"ק טייט דיעבד. אבל לכחסלה מודה ס"ק דבעי עינוד לשמה ואולי מדאוריי' ע"ש סמעם. אבל לרמב"נ דפסקי כמותו רוב פוסקים שמישא דפסול מדאורייתא ח"נ. והעמ"נ לא שם לנו לזה. ולכן עיקר כנמ"ם דה"ק לדינא דשלא לשמה פסול מדאורייתא וכ"ם ספ"ם ומסו' ר"ע איגר:

ונותנין

הקדש

כנמכסום ל"נ ס"ם ותפלין שבלו אין עושין מזוזה לפי שאין מורידין כו'. ולא סני רגום' ס"ת שבלה אין עושין ממנו תפלין. ס"ם דהס אינו סורדה. והסלנ"א סי' ע"ם הקשה כן אנ"י. מ"ם מ"ם לו מפירס"י דתפלין שם ד' פרשיות קדושתן חמיר ממזוזה. דממילא מה"ם ס"ם סנה סרבה פרשיות חמיר מתפלין [וכ"ם בס"ק דיומא דלא ימים דמת מתפלין ק"ו מליץ שאין בו רק אזכרה א' כו'. הרי רבוי אזכרות מוסיף סומרא. וא"ם ס"ם לגבי תפלין] וכבר קדמם בעל תוס' רי"ד בספקיו למנסות סכי פירש התורה [רש"י] תפלין שנסם ד' פרשיות קדושתן חמיר ממזוזה. ואינו כ"ל דמ"כ ס"ם חמיר מתפלין א"כ אמאי לא סני ס"ם שבלה אין עושין ממנו תפלין. והכבון דסוטר קדושת תפלין הוא מה שמשין להניח בראש משום מקום הכבוד ומו"ז' עקי"בא כסף סנים וס"ם מקומו בסינה. וכשיעשו מזוזה יסא מונח בסף הבית ואין זה כבוד כנתחלה. וכן ס"ד לעשותו ס"י. יותר סבוב מקום הראש מהיד. אבל ס"ם שבלה מותר לעשותו תפלין דמעלתו לראש. ע"כ. אבי שנין מפירס"י כסנ"י. וכ"כ סמ"ג עסין ג' וכלנו ח"ל בטעם חפלה יסי' נשמו דמוי למסלין. ק"ו בס"ת סחק"דם יותר ס"ם נו כל התורה ותפלין רק ד' פרשיות כו'. וגם סאמכול ס' ס"ם סי' י"ז. ס"ם סמורס קדושתה מתפלין ותפלין ממזוזה ע"כ [ונכי סנאות מסר"א כ"י אנד"ק באסיסאן סעירכי עמסו' רענ"ם סנכ"ע ס"נ מתפלין סוף דין ס' ותספרי רס"א סי' ל"ד ושם רס"י מסנוסוס ל"ם נ' דקדושת ס"ם סמיר מתפלין] ולפוסקים אלו ס"ם שבלה אין עושין ממנו תפלין וכ"כ לפר"א רי"ו כ"נ ס"נ. ס"ם שבלה אין עושין ממנו מזוזה ולא תפלין משום סי' סקוען ע"כ. ורבי' ימתי' יסיד נגד פוסקים סנ"ל. והמכוי"נ נמשם כל סכ"ל. ושם מסקנו לשם לא סני בריית' רגוסא א. כנר כ' הספנ"א דאף אי כיוצא מקדושתן סום קשה כו' אלא דסנא לא שם לסאריך כו'. ושם מסקנא טו"נ שלסין הפלה סכפי לוז"ל לגה מזוזה א"ל עינוד לשמה ומי' משום דקרו לה קדושה קלה לתפלין כבי' קרו קדושה קלה. וסמ"נ סרענ"ס ס"ם ותפלין סונה נכרא כו' כמוכא נכ"ע. לק"ע דאף דס"ם ותפלין לשנם נכרא סוין. לקדושתן אינם סוין. ואו דמ"ם ט"נ נמ"ם סכפי לוז"ל דלתפלין קרי קדוש' קלה. לא ידע מקומו. נמש"כ לא שם לנו ללמוד שכתב לתפלה לשון יחיד. וכוונתם לתפלה של יד. וכ"ם לסר"א נלמון סכפי לוז"ל שנמסו' סרמנ"ם [ויואל נדעום ליספיא סי' כ"ס. ונכ"ע סופסק כמפרון סינם סי'] ור"ל כנמכסום ל"ד נ' שאין עושין מתפלה ש"ר תפלה ש"י שאין מורידים מקדושה חמורה לקדושה קלה. ולפי' נססר בפי' קושייסו סראסינה דמכנ"ל דתנא דברייתא לאו כי רוכלא ליסנו וליזול כל גווני דאורדה. דסא אף אי שם קדושה ש"ר לקדושה ס"ם. א"ע לשם סו ע"כ קדושה ס"י חמורה מינה. וא"ע הכפי ליתני בריית' ס"ת שבלה אין עושין ממנו

בני יונה [ז] אף אם לא כו'. כ' בגוגו"ם קע"ם כסיפרא"ל נסנו לשמה בבי סריי' ססי' נו אפר וספק אי סים או סמיך, כשר. דספולה ספיד סוא לעבוד עדספרי' קלף כמ"ם מוס' מגלה דסיד כעורן א"ב גלי סיד נמעם דספרא ואחר עינוד. מדכתב סמרדכי נשם ר"ם דלאסר דספרא כשר לס"ם ואף אם עסול ע"ם א"ל לשמה סעמולא שכתבם עדספרי' קלף ע"ם. ולמכ"ד לססוקלים אקלם עינוד שלא לשמה כנמק"ע סקס"י. פסול נזה לדקי"ל דסתמ' פסול לס"ם. שעיקר נמר סעינוד ליעשות קלף כרי בעי לשמה. וכמו דלא סגי בעינוד לסיפה לשמה וסנמר שלא לשמה. אף דגם סיפה מסוא סליא עין עבוד סוא כמנואר נגנם ע"ם ורבנ"ם ס"יא עסי' סגם דסי"נ עשוס מעבד. וסו דמם מסגין סס"נ ממוס' מגלה דסיד סוא רק לעשות עדספרי' קלף וסוס דן דגם גלי סיד כמעבד לדספרי' עפי' אפר וס"ם. ז"א. כי טוגם תוס' דסיד מושם כל סעינוד. וכ"ע לסר"א נס' ירלים סי' י"ו שכתב ששמתי עפרנים [נס' ססכרית סי' ס"ד סמחיק שמעסי עסי' רתי] דלא"נ עטן אלא לעינוד שלסם שסי' עליא וקסים אבל עינוד שלנו נסיד סוק וס"ל עסן סכ"ל. סרי ר"ל דעינוד שלנו אינו עליא וקסים. א"כ נסיד כעסם סכל. ונפס"ם קנ"ג וסס"נ עמין כ"ם מזכירו נעינוד שלנו רק שריים [סוא מי סלם] וסיד. ועכם דעפליא דסוא סיפס עוסם סמיר קלף. ולא דוקא עדספרי. וכ"נ נס' סעמים שנאמרי' סוף ס' ס"ם. שכ' אחי רק דקרי ני' כ"נ גאון קלף. נרע עדספרי ומרי רק סיפס דעליא ולא קרים ואפשר ליעשו נסיד לשמה כו'. סרי דמסיפס יעשם ססיד קלף. ואפשר דרס לסירלים דגם גלא עליא עושה ססיד קלף ועסיא סרלים וסוד אזכירו נסעינוד רק עים ושיד, ואי א"ז ססר' מקליא ורמנ"ם וס"ע ס"נ. וס"כ נאמר לגד אולי כנמם רק סיפה, וליכא אף עינוד דספרי' לשמה. ואולי גם עינוד סיפה ליכא. ואסר רק שכמיר לקבל סעינוד:

שם [ח] דקדושת ס"ם חמורי: כ"ע ספ"כ סק"ד עסנ"י נפ"ם דקדושת ס"ם חמיר מתפלין לגני טמאים כו'. וסכ"ם קמ"ר דסא דאף דלכיעור ממיר ס"ם מתפלין. לענין קדושה שוין הן.